

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΞΥΣΤΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΜΑΘΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 16^α Μαΐου 2010 ΕΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 111

Ἡ Ἁγία Λυδία Φιλιππησία «Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμη τῆς στὶς 20 Μαΐου

Απολυτίκιο. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τον Θεόν σεβόμενη διανοίας ευθύτητι, το τῆς χάριτος φέγγος δια Παύλου εἰσδέδεξαι, καὶ πρώτη ἐν Φιλίπποις τῷ Χριστῷ, ἐπίστευσας θεόφρον πανοικεί δια τούτου σε τιμῶμεν ασματικῶς, Λυδία Φιλιππησία. Δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοι, δόξα τῷ σε καταυγάσαντι, δόξα τῷ χορηγούντι δια σου, ἡμῖν τα κρείττονα.

Ἡ ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiapostoloi.gr

Η Ιασαπόστολος Αγία Λυδία η Φιλιππησία

Ο Απόστολος των Εθνών καλείται να κατακτήσει την πόλη των Φιλιππων. Περιέρχεται τους δρόμους, στις πλατείες και την αγορά. Αναζητεί σημεία επαφής. Βλέπει τους ανθρώπους και διαβάζει στα πρόσωπά τους τα προβλήματα και τα ενδιαφέροντά τους. Διαπιστώνει το βαθύ σκότος που καλύπτει τις ψυχές τους. Αντιλαμβάνεται ότι η μάχη εδώ θα είναι σκληρή. Δεν απογοητεύεται και δεν φοβάται. Είναι αποφασισμένος να πέσει μαχόμενος. Θα σαλπίσει τον Ευαγγελικό παιάνα και πιστεύει πως τα είδωλα θα σεισθούν εκ θεμελίων. Θα πολεμήσει, μέχρις εσχάτων, για την απελευθέρωσιν των σκλαβωμένων αδελφών από την πλέον φρικτή δουλεία, της ειδωλολατρίας. Αυτά σκέπτεται ο Απ. Παύλος και χωρίς να το αντιληφθεί βρέθηκε στην άκρη της πόλεως πλησίον του Ζυγάκτου ποταμού, κοντά σε έναν κήπο.

Αλήθεια, τι όμορφος κήπος! Γεμάτος μαγεία. Δίπλα του κυλάνε τα κρυσταλλένια νερά του Ζυγάκτη. Τα άνθη σκορπίζουν γύρω τους το μεθυστικό τους άρωμα. Ένας κήπος που μοιάζει πολύ με τον κήπο του Χριστού. Και στην άκρη του κήπου μία ομάδα γυναικών που γεμάτες ευλάβεια επιτελούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Αυτός είναι ο τόπος της προσευχής. Όπου ο άνθρωπος προσεύχεται, ο τόπος αγιάζεται, γίνεται πάντα ένας κήπος ουράνιος, που η γλυκειά αύρα της Χάριτος του Θεού μεθάει τις ψυχές που ξέρουν να προσεύχονται. Αυτός ο κήπος είναι το πρώτο σημείο επαφής.

«Τη τε ημέρα των σαββάτων εξήλθομεν έξω της πόλεως παρά ποταμόν ου ενομίζετο προσευχή είναι και καθίσαντες ελαλούμεν ταις συνελθούσαις γυναίξι" (Πραξ.16,13). Από τον κήπο αυτό αρχίζει ο μεγάλος κατακτητής της Ευρώπης την μάχη. Εδώ ακούγεται το πρώτο κήρυγμα. Εδώ η προσευχή των προσευχομένων γυναικών καρποφορεί και ο καλός Θεός ικανοποιεί τα αιτηματά τους. Εν μέσω των γυναικών και η προσήλυτος έμπορος από τα Θυάτειρα, η Λυδία. Οι θεοφοβούμενες γυναίκες ακούνε για πρώτη φορά τόσο γλυκιά διδασκαλία. Κάθε λόγος του Παύλου και μία σταγόνα δροσιάς στις ψυχές τους. Αλλά εκείνη που περισσότερο από όλες ενθουσιάζεται είναι η Λυδία. Μέσα της γίνεται ένας σεισμός και ανάμεσα από τα χαλάσματα της καρδιάς της ξεπροβάλλει ένας καινούργιος κόσμος.

Η καρδιά της Λυδίας είναι ανήσυχη. Το δωδεκάθεο του Ολύμπου της προκαλεί αηδία. Δεν μπορεί να λατρεύσει θεούς και θεές που οργιάζουν μεταξύ τους. Τα κενά της ψυχής της και ο πόθος να γνωρίσει τον αληθινό Θεό, την οδηγούν στον κήπο της προσευχής. Η γνωριμία και ο δεσμός με την μικρή κοινότητα των Ισραηλιτών της ανοίγει τον δρόμο για το ποθούμενο.

Μέσα στο νόμο του Ισραήλ, βρίσκει ψήγματα χρυσού η έμπορος της πορφύρας. Ο νόμος που παίζει τον ρόλο του παιδαγωγού στον Χριστό, της ανάβει τη δίψα για την αναζήτηση αυτού του Μεσσία. Σε αυτή τη κατάσταση βρίσκεται η Λυδία, όταν για πρώτη φορά ακούει τον Απ. Παύλο ομιλούντα για τον Λυτρωτή του κόσμου.

Ο Απ. Παύλος, ο γίγας αυτός του πνεύματος, με την ικανότητα που τον διακρίνει, περιγράφει με παλλόμενη καρδιά Εκείνον, εις την Βασιλεία του οποίου εργάζεται, και ζωγραφίζει με τα ωραιότερα χρώματα την εικόνα του Εσταυρωμένου. Περιγράφει με απλότητα και σαφήνεια τις ευαγγελικές αλήθειες και δηλώνει στις θεοφοβούμενες γυναίκες: Αυτόν εις τον οποίον προσεύχεσθε, Αυτόν τον Μεσσία τον οποίον αναμένετε, Αυτόν ημείς σας κηρύττομε. Ο Χριστός είναι ο Μεσσίας. Ο Χριστός είναι ο ενανθρωπήσας Θεός. Ο Χριστός είναι το φως του κόσμου, ο άρτος της ζωής, το ύδωρ το ζων, ο ποιμήν ο καλός. Ο Χριστός είναι ο λυτρωτής του κόσμου.

Η Λυδία με καρφωμένα τα μάτια στο πρόσωπο του Απ. Παύλου και με έκδηλο και ζωηρό το ενδιαφέρον, ακούει με προσοχή και ευλάβεια τα λόγια του αγνώστου Ιουδαίου. Η έμπορος της πορφύρας, βαθιά θρησκευτική προσωπικότητα, γεμάτη από ενθουσιασμό και θαυμασμό, αποδέχεται χωρίς καμία αντίρρηση τη νέα διδασκαλία. Πιστεύει ολόψυχα στο Χριστό και δηλώνει κατηγορηματικά πως κι' αυτή θέλει να γίνει Χριστιανή.

Και ο Απ. Παύλος ολοκληρώνει το έργο του. Στα γάργαρα νερά του ποταμού Ζυγάκτη βαπτίζει την Λυδία.

Η πρώτη Χριστιανή της Ευρώπης φοράει το ένδυμα της νεοφωτίστου. Η πρώτη Χριστιανή της Μακεδονίας πολιτογραφείται στην την Βασιλεία των Ουρανών. Τώρα είναι το πρώτο μέλος της πρώτης Εκκλησίας της Ελλάδος. Η καρδιά της λουσιμένη στο φως και στη χάρη του Θεού, πλημμυρίζει από αισθήματα ευγνωμοσύνης προς αυτούς που της άνοιξαν τα μάτια της ψυχής, της απεκάλυψαν την αλήθεια και οδήγησαν τα βήματά της εις την οδών της σωτηρίας. Πως λοιπόν να τους ευχαριστήσει; Είναι έτοιμη να προσφέρει τα χρήματά της, την πορφύρα που εμπορεύεται, το σπίτι της και ό,τι άλλο έχει, για να δείξει την ευγνωμοσύνη της. Αλλά οι ακτήμονες της Ιουδαίας δεν έχουν ανάγκη από υλικά αγαθά. Τηρούν την παραγγελία του Κυρίου. Τίποτε δεν θέλουν για τον εαυτό τους. Όλα για την δόξα του Θεού. Αυτό είναι το σύνθημά τους. Όμως η νεοφώτιστη επιμένει. Ζητεί, τουλάχιστον, να δεχθούν την φιλοξενία: "Ει κεκρίκατέ με πιστήν τω Κυρίω είναι, εισελθόντες εις τον οικον μου μείνατε* και παρεβιάσατο ημάς". (Πραξ.16,15). Τόσο πολύ επέμεινε η Λυδία, ώστε ο Παύλος με την συνοδεία του αναγκάζονται να ικανοποιήσουν το αίτημά της και δέχονται την φιλοξενία.

Η Λυδία τα προσφέρει όλα στο το έργο της Εκκλησίας. Τι αξίζουν όμως όλα αυτά μπροστά στην άλλη προσφορά, στην προσφορά του εαυτού της; Η Λυδία δεν ανήκει πλέον εις τον εαυτό της. Ανήκει στον Χριστό. Είναι το πρόβατο του Χριστού, είναι η μαθήτρια του Ναζωραίου. Η καρδιά της είναι αιχμάλωτος της αγάπης του Χριστού. Απ' εδώ και πέρα αφοσιώνεται εις το έργον της ιεραποστολής. Οδηγεί τους δικούς της πρώτα εις την νέα πίστη και επιδίδεται συστηματικά εις τον ευαγγελισμό και άλλων ψυχών. Γίνεται Σαμαρείτις των Φιλιππων και αναδεικνύεται ζωντανό μέλος της Εκκλησίας. Εργάζεται με όλες τις δυνάμεις της εις τα διακονήματα της Εκκλησίας και δίδει την παρουσία της σε όλες τις ευγενείς κοινωνικές εκδηλώσεις. Έτσι εργαζόμενη και ζώσα σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, παραδίδει το πνεύμα

της και απέρχεται του ματαίου τούτου κόσμου, δοξάζουσα το υπερύμνητο όνομα του Κυρίου.

Η Εκκλησία μας ενέγραψε το όνομά της εις τα βιβλία των αγίων της και τιμά την μνήμην της την 20ην Μαΐου.

Οι Άγιοι και Ισαπόστολοι Κωνσταντίνος και Ελένη

Ο **Μέγας Κωνσταντίνος** γεννήθηκε το **274 μ.Χ.** Πατέρας του ήταν ο Κωνσταντίος ο Α' ο Χλωρός και **μητέρα του η Ελένη** από το Δρέπανο της Βιθυνίας. Ο Κωνσταντίνος σε ηλικία 18 ετών έγινε στρατιωτικός και χάρη στην ανδρεία του, προάχθηκε γρήγορα στα ανώτατα αξιώματα του στρατού.

Ο Κύριος θέλοντας να τον βοηθήσει στον αγώνα του κατά του Μαξεντίου και του Λικίνιου, στη συνέχεια **σχημάτισε στον ουρανό το σημείο του Σταυρού με την επιγραφή «Εν τούτω Νίκα»**, προσφέροντάς του ένα ισχυρότατο όπλο για να κατατροπώσει τους εχθρούς του. Με το χριστιανικό σταυροειδές λάβαρο με το ελληνικό μονόγραμμα «Εν τούτω νικα», τελικά νίκησε τα στρατεύματα του Μαξεντίου και έπειτα του Λικινίου.

Επίσης, ήταν ο πρώτος αυτοκράτορας που **ευνόησε την Εκκλησία, μετά από τρεις αιώνες ανελέητου διωγμού**. Μετέφερε την πρωτεύουσα του κράτους του στο αρχαίο βυζάντιο, και εκεί έκτισε την βασίλισσα των πόλεων, την **Κωνσταντινούπολη**.

Λίγο πριν πεθάνει, ο Κωνσταντίνος αξιώθηκε και του **Αγίου Βαπτίσματος**, και αμέσως μετά είπε: *«Νυν αληθει λογω μακαριον οιδ' εμαυτον, νυν της αθανατου ζωης πεφαναι αξιον, νυν του θειου μετεिल्ηφεναι φωτος πεπιστευκα»*. **Τώρα, δηλαδή, σύμφωνα με το λόγο της αληθείας, ξέρω ότι είμαι μακάριος, τώρα έχω γίνει άγιος της αθανάτου ζωής, τώρα έχω πιστέψει πως έλαβα το θείο φως**. Εκοιμήθη σε ηλικία 63 ετών, την **21 Μαΐου 327**. Η Ιστορία ονόμασε τον Κωνσταντίνο Μέγα και η Εκκλησία τον ανεκήρυξε Άγιο και Ισαπόστολο.

Ο Κωνσταντίνος ενδιαφέρθηκε πολύ και για τα ιερά σεβάσματα των χριστιανών, για το λόγο αυτό **απέστειλε στα Ιεροσόλυμα την μητέρα του, για να βρει τον Τίμιο Σταυρό**. Μετά την εύρεσή του, η Αγία Ελένη, αφού διχοτόμησε τις κεραίες του δημιούργησε δύο Σταυρούς εκ των οποίων τον ένα μετέφερε στην Κωνσταντινούπολη.

Η **Αγία Ελένη** ήταν αυτή η οποία έδωσε στον Μ. Κωνσταντίνο την πρόπευση διαπαιδαγώγηση. Άλλωστε, και ο ίδιος την τίμησε, όταν στην μεγάλη πλατεία της Κωνσταντινούπολης έκτισε δύο στήλες, μία δική του και μία της Αγίας Ελένης, που έφερε την επιγραφή: **«Εις Άγιος εις Κυριος Ιησους Χριστος, εις δοξαν Θεου Πατρος, Αμην»**. Η Αγία Ελένη βοήθησε να χριστούν οι πρώτοι μεγάλοι ιεροί ναοί της Χριστιανοσύνης. Εκοιμήθη ειρηνικά το **327 μ.Χ.** σε ηλικία 83 ετών.